

[Hans Rasmussen.]

på grund af den dårlige placering i storbyen, at finde andre steder i landet, f. eks. ved Hillerød, hvortil man kan forlægge en del af skolens virksomhed.

At skolens ledelse stiller sig i vejen for en flytning eller en deling af virksomheden, er vel ikke unaturligt, for noget lignende har vi set gang på gang tidligere. Vi har haft eksempler i så henseende, bl. a. da der skulle placeres et nyt universitet og et nyt teknologisk institut i Århus. Indflydelsesrige kredse i hovedstaden lagde sig i vejen derfor, men efterhånden fik man både et universitet og et teknologisk institut i Århus. Beviset for, at det er heldige dispositioner, der da blev truffet, ligger i hele den udvikling, der undervisningsmæssigt, forskningsmæssigt og på andre områder er foregået på Århus universitet og Jydsk teknologisk Institut.

Derfor er der også noget, der siger mig, at vi dog ikke sådan uden videre skal tilslutte os en indstilling om bare at begynde at anvende op imod 100 millioner uden at sikre os, at vi i en meget lang årrække bliver forskånet for flere udgifter af en sådan størrelse. For såvidt jeg har erfaret — og det vil jeg gerne have en udtalelse af den højtærede landbrugsminister om — mener man ikke, at den udvidelse, her er påtænkt, kan holde mere end 20-25 år, hvorefter vi skulle blive præsenteret for nye og omfattende udgifter.

Der næst har jeg erfaret, at skulle man realisere hele skolen med dens arealer på Frederiksberg, hvor den i øjeblikket befinder sig, og flytte den til provinsen, vil der løbe en sum på omkring 20-25 millioner mere på, og i denne forbindelse er det, jeg spørger, om man ikke tror, at et sådant yderligere beløb vil være givet godt ud, når man alligevel må erkende, at skolen af pladshensyn om en så kort årrække må forlægge en væsentlig del af sin virksomhed til provinsen.

Skolens udbygning mener man måske kan forsinkes, hvis skolen skal flyttes til provinsen, men i så fald må kræfterne jo samles, så at man bliver i stand til at flytte den ud så hurtigt som muligt.

Denne sag påkalder også interessen med hensyn til Københavns trafikvæsen og befordringsmidler. Jo mere vi drager virk-

somheder og undervisningsanstalter til København, des større trafikale vanskeligheder skaber vi i storbyen.

Det forekommer mig også, at man i nogen grad burde høre efter, hvad en så anerkendt mand som professor L. Hansen Larsen har udtalt som sin opfattelse — han har dog været lærer ved landbohøjskolen i mere end 25 år — og han finder, at landbohøjskolen er helt utidssvarende som dansk landbrugs højeste læreanstalt. Urimeligt ville det være, hvis man, nu da vi behandlet lovforslaget her i folketinget, så bort fra de meget saglige og faglige betragtninger, som professor L. Hansen Larsen har fremsat i forbindelse med denne sag, og måske ville det være rimeligt, at udvalget nærmere undersøgte disse.

Spørgsmålet om landbohøjskolens placering er for så vidt ikke et nyt problem, da det allerede blev rejst i den danske rigsdag af Klaus Berntsen; og havde man dengang lyttet til hans råd, havde man sikkert disponeret over en helt anderledes ideel undervisningsanstalt, beliggende i det danske bondeland, hvor en sådan efter min opfattelse hører hjemme, fremfor, som tilfældet er nu, midt i storbyen.

Det, jeg synes vejer stærkt i denne sag, er, om man bygningsmæssigt til den undervisning, forskning og øvrige virksomhed, der udfoldes på landbohøjskolen, efter udvidelserne fuldt ud er inddækket, og dernæst, om man mener, at de jordstykker, man er i besiddelse af på Frederiksberg, dækker et rimeligt område under hensyn til det behov, som der bliver for jord til dyrkning og undervisning i en meget lang periode ud i fremtiden.

Det er indlysende, at jeg som repræsentant for Odense og Fyn vil være meget interesseret i, at undervisningsanstalten flyttes til denne landsdel, og jeg tror, at den ville være kærkommen dér. Men det er ikke det vigtigste. Det vigtigste i en sådan afgørelse må selvfølgelig være, at der i folketinget bliver truffet den rigtige disposition uden hensyn til lokale interesser.

Derfor skal jeg meget indstændigt anmode udvalget om navnlig at behandle dette spørgsmål i forbindelse med lovforslaget, for det er ikke ligegyldigt, hvilken afgørelse der træffes i dette vigtige spørgsmål.